

něž řaditi sluší i okr. nemoc. pokladny ohledně pojistných příspěvků, povinny, aby nedoplatky svých pohledávek — chtěli-li si zachovati právo přednostní — nejpozději při dražebním termínu ohlásily, což v daném případě se nestalo. Opomenutí vyrozumění orgánů těch po rozumu Šu 172 ex. ř. je pro rozhodnutí věci bezvýznamno, neboť zákon na opomenutí předepsaného vyrozumění nestanoví žádných následků co do dalšího chodu exek. řízení s jedinou výjimkou odporu podle § 184 ex. ř.

Nebyl-li stěžovatelce proti předpisu Šu 172 ex. ř. edikt dražební doručen a nepřihlásila-li v důsledku toho nedoplatek na nemoc. příspěvcích ani k dražbě ani k rozvrhu, není v zákoně pražádného podkladu, aby v tom směru zjednána byla náprava.

V té příčině sluší však poukázati stěžovatelku na okolnost, že byl dražební edikt řádně uveřejněn i vyhlášen, že bylo zavedení dražebního řízení i dražebního roku v poz. knize poznamenáno, a že tak všem účastníkům poskytnuta byla možnost, aby při zachování náležité bdělosti a obezřetnosti — zvláště občasným nahlížením do úředního listu — o dražebním termínu realit, o které se jedná, opatřily si vědomost.

Nejvyšší soud nevyhověl také stížnosti dovolací z důvodů:

Provedení dovolacího rekursu není nijak s to zvrátiti správné důvody rekursního soudu, na něž se poukazuje. Ani nař. min. spravedlnosti ze dne 19. srpna 1898 č. 27 věst. min. spravedlnosti nemění ničeho na zákonném stavu uvedeném rekursním soudem. Zákonné lhůty k přihláškám mají zejména ten účel, aby podklad dražby a rozpočtu nejvyššího podání byl pevný a nemohlo býti dodatečně v libovolné době odporováno zejména provedenému rozpočtu, ježto by konečná úprava poměrů a tím právní jistota trpěla.

Bez důvodnému dovolacímu rekursu nebylo proto vyhověno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. dubna 1925 č. j. R I 271/25-1. Dr. Žemlička.

Ztráta volebního práva nastává buď bezpodmínečně, stanoví-li tak zvláštní zákon, nebo byl-li čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, jde-li o čin, pro který podle platných ustanovení může ku ztrátě volebního práva dojiti. Pro přečin nedbalého úpadku (§ 486 č. 2 tr. zák.) a nedostatečného vedení knih dlužníkem (§ 486a tr. z.) nemůže býti tedy ztráta volebního

práva vyslovena. Tyto trestné činy nemohou vůbec býti spáchány ze zjištění.

Podle obsahu spisů byl E. F., obchodník v X. odsouzen rozsudkem zemského trestního soudu ze dne 17. února 1921 pro přečin pletich k tuhému vězení 4 týdnů a peněžitému trestu 2000 Kč a rozsudkem téhož soudu z 9. prosince 1921, pro přečin řetězového obchodu a přestupek předražování k tuhému vězení pěti měsíců a dvou dnů, zostřenému postem, a k peněžitému trestu 8.000 Kč.

Rozhodnutím presidenta republiky z 18. srpna 1924 byly F. zbytek trestu tuhému a zostřenému vězení pěti měsíců a dvou dnů, jakož i trest tuhému a zostřenému vězení čtyř týdnů prominuty pod podmínkou, že nebyl a v budoucnosti nebude odsouzen pro trestný čin ze ziskuchtivosti, spáchaný po 1. únoru 1920, do pěti roků od tohoto rozhodnutí a peněžitý trest shora uvedený byly mu na jeden úhrnný peněžitý trest 2000 Kč sníženy.

Dalším rozsudkem zemského trestního soudu z 2. srpna 1924 byl však F. znovu odsouzen pro přečin úpadku z nedbalosti a přečin nedostatečného vedení knih dlužníkem, kterýchž činů se dopustil v době od června 1919 do 1. srpna 1921, pokud se týče do konce října 1923 s použitím § 265 tr. ř. k zostřenému vězení jednoho měsíce a vyslovena ztráta práva volebního do obcí.

Se zřetelem k tomuto rozsudku rozhodl zemský trestní soud usnesením ze dne 7. listopadu 1924, že zbytek trestu tuhému vězení pěti měsíců a dvou dnů a trest tuhému a zostřenému vězení čtyř týdnů mají býti vykonány, protože F. nedostal podmínce, za které prominutí trestů se stalo. — Soud poukazuje v usnesení na podmínku v rozhodnutí presidenta republiky stanovenou a na zjištění důvodů rozsudku zemského trestního soudu z 2. srpna 1924, že F. spáchal činy v tomto rozsudku uvedené ze zjištění, tedy z pohnutek nízkých a nečestných.

Vrchní soud zemský usnesením z 30. prosince 1924 nevyhověl stížnosti F. do tohoto usnesení zemského trestního soudu ze dne 7. listopadu 1924 a potvrdil je z důvodů v něm uvedených.

Rozsudek zemského trestního soudu z 2. srpna 1924, usnesení téhož soudu ze dne 7. listopadu 1924 a potvrzující je usnesení vrchního soudu zemského ze dne 30. prosince 1924, porušují zákon v ustanovení § 3 odst. 4 zákona z 31. ledna

1919 č. 75 Sb. z. a nař. ve znění zákona z 18. května 1920 č. 163 Sb. z. a nař. a v ustanovení §§ 486, 486a, a 529 tr. z.

Podle § 3 odst. 4 zák. z 31 ledna 1919 č. 75 Sb. z. a nař. ve znění zák. z 18. března 1920 č. 163 Sb. z. a nař. jsou vyloučeni z práva volebního ti, kdož byli odsouzeni právoplatným rozsudkem soudu trestního pro takový zločin, nebo přečin nebo přestupek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta práva volebního do obcí. Podle zákona z 18. března 1920 Sb. z. a nař. č. 163 má být vyslovena ztráta práva volebního; byli-li trestný čin, pro který může ke ztrátě takové dojít, spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Výjimku tvoří jen případy, pro které bylo zvláštním zákonem výslovně ustanoveno, že ztráta práva volebního nastává bezpodmínečně. Podle platného nyní zákonného stavu nastává tedy ztráta práva volebního buď bezpodmínečně, když zvláštní zákon výslovně tak ustanovuje (na př. § 22 zák. o vál. lichvě ze 17. října 1919 č. 568 Sb. z. a nař., § 32 zák. na ochr. rep. z 19. března 1923 č. 50 Sb. z. a nař.), anebo pod tou podmínkou, že byl trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, a tu ovšem v předpokladu, že jde ovšem o čin, pro který podle platných ustanovení může ke ztrátě práva volebního dojít. Takové činy jsou na př. jakýkoliv zločin nebo přestupek krádeže, podvodu, zpronevěry nebo podílnictví na některé z nich, přečin lichvy podle §§ 2—4 cís. nař. z 12. října 1914 č. 275 ř. z., přečin nebo přestupek maření exekuce, přečiny uvedené v §§ 3, 5, 7, 8, 10 zákona o ochraně volební a shromažďovací svobody (srov. Kallab-Herrnritt: Trestní zákony čs. str. 582).

Úpadek z nedbalosti podle § 486 č. 2 a nedostatečné vedení knih dlužníkem (§ 486a tr. z.) takovými trestnými skutky nejsou a při odsouzení pro tyto přečiny nemůže být uznáno na ztrátu práva volebního, třeba i soud vyslovil, že trestné činy byly spáchány z pohnutek nízkých a nečestných, poněvadž zde není nezbytného předpokladu pro takovýto výrok, totiž odsouzení pro čin, pro který podle platných ustanovení účinek ten nastává.

Poněvadž nalézací soud svým výrokem o ztrátě práva volebního ke škodě obžalovaného nesprávně vyložil zákon výše citovaný, zavinil tím zmatečnost rozsudku v dotčeném směru.

Zmíněný rozsudek zemského trestního soudu z 2. srpna 1924 a s ním i usnesení téhož soudu ze dne 7. listopadu 1924 a potvrzující je usnesení vrchního soudu zemského ze dne 30.

prosine 1924, pokud se odvolávají na zjištění obsažené v rozsudku, že obžalovaný spáchal činy v něm uvedené ze z i š t n o s t i, tedy z pohnutky nízké a nečestné, jsou právně mylné i v tom směru, že vnášejí do skutkových podstat přečinů podle §§ 486 č. 2 a 486a tr. z. znak, který jest jim cizí. Úpadek z nedbalosti podle § 486 č. 2 tr. z. jest povahou svou přečinem čistě kulposním, rovněž tak nedostatečné vedení knih dlužníkem podle § 486a tr. z.; oba vylučují jednání, jímž mělo býti zmařeno nebo ztenčeno uspokojení věřitelů a jehož pohnutkou byla ziskuchtivost, poněvadž takové jednání by pak spadalo pod trestní sankci § 205a tr. z., t. j. naplňovalo by skutkovou podstatu úpadku podvodného. Uznal-li zde soud I. stolice v rozsudku z 2. srpna 1924, že obžalovaný poškodil věřitele z nedbalosti, vyloučil tím sám, že tak učinil úmyslně. Jeho zjištění, že obžalovaný jednal »v takovém úmyslu, aby na úkor a ke škodě věřitelů se obohatil« (kteréž ostatně nemá v ději rozsudku zjištěném žádné opory), vychází z právně mylného výkladu § 486 tr. z., nehledíc ani k tomu, že se logicky nesrovnává s obsahem rozsudečného výroku, podle něhož se dopustil obžalovaný jednak úpadku z nedbalosti, jednak nedostatečného vedení knih, tedy dvou činů výlučně kulposních, nikoliv do-
losních.

Poněvadž rozhodnutím presidenta republiky z 18. srpna 1924 byl obžalovanému E. F. prominut zbytek trestu za podmínky, že nebyl a do pěti let od rozhodnutí nebude odsouzen pro trestný čin ze ziskuchtivosti a z předeslaných vývodů plyne, že F. této podmínky neporušil, poněvadž činy, pro něž byl odsouzen, nelze pokládati za činy spáchané ze ziskuchtivosti, neměly soudy naříditi i výkon trestů podmínčně prominutých.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. ledna 1926 č. j. Zm I 813/25-4.

D E N Í K.

Osnova směnečného zákona. V ministerstvu pro sjednocení zákonů a organisace správy byl vypracován návrh zákona směnečného, který má býti v brzké době vládou a parlamentem projednán.